

Arrest

**nr. 75 352 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Azim FARID, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. A. F., die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 17 juni 2010 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 18 juni 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 december 2010.

1.3. Op 9 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten geboren in de provincie Baghlan, district Khost wa Firing, dorp Murade Shaher. U bent gehuwd met B.(...) S.(...) (OV 6.644.733 en CG 10/15000) die in België aanwezig is. Jullie kind werd ook in België geboren. Uw vader was een Pashtoen afkomstig van Kandahar die naar Baghlan kwam om uw moeder te huwen.

U verliet uw regio van herkomst in het jaar 2000 nadat uw ouders en zus bij een raketaanval om het leven waren gekomen. In België diende u een eerste asielaanvraag in op 28 augustus 2008. U verklaarde toen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u al een asielaanvraag had ingediend in de United Kingdom (UK) in oktober 2001. U was vertrokken vanuit Pakistan. Vervolgens ging u een maand later naar Duitsland en werd u teruggestuurd naar UK. In november 2003 vroeg u asiel aan in Noorwegen maar werd teruggestuurd naar UK. In april 2006 diende u in Italië een asielaanvraag in, kreeg een negatieve beslissing en keerde naar UK terug. Vervolgens zou u in mei 2006 met IOM vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan om op het einde van dat jaar opnieuw te vertrekken via Turkije waar u in augustus 2008 een vliegtuig zou hebben genomen richting Frankrijk-Parijs. U werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met de afname van uw vingerafdrukken op 17 februari 2003 in UK, op 10 november 2003 in Noorwegen, op 15 november 2004 in Duitsland, op 22 januari 2007 in UK en op 22 december 2007 in Italië. Op 13 januari 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een technische weigering omdat u niet was verschenen op het gehoor dd. 29 september 2008. Op 20 mei 2009 diende u in België een tweede asielaanvraag in. Op 17 juni 2009 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en werd er een overname aangevraagd aan Zwitserland waar u op 18 mei 2009 een asielaanvraag had ingediend.

Op 18 juni 2010 diende u in België een derde asielaanvraag in. U verklaart dat u op 25 augustus 2009 door UK werd gerepatrieerd naar Afghanistan. U ging vervolgens naar de provincie Baghlan, waar u een paar dagen op hotel in Pul-i-Chumri verbleef. Vervolgens meldde u zich aan op het secretariaat van het Afghaanse nationale leger (ANA) in Dashte Qelegai. Na een korte training werd u chauffeur. U was in een post (Tolai) gelegen in Baghlan Markazi. Sinds 2000 had u niet meer in uw ouderlijk huis verbleven maar u kwam wel in de regio op patrouille. U had de graad van 'zabit' en had vier mannen onder u. Na een maand was er een aanslag. Hierbij geraakte u gewond en diende u een paar dagen te worden verzorgd in het ziekenhuis. Vervolgens ging u opnieuw aan het werk. In het totaal werkte u vier maanden als chauffeur voor ANA, van midden 'mizan' tot 1 'dalwa', de dag van uw huwelijk. Een maand voordien had u de vader van uw bruid leren kennen toen u in de regio Firing, Baghlan, op patrouille was. Haar vader had een winkel in gsm's in het dorp Damiauw. Omdat haar vader bezorgd was voor zijn nog ongehuwde dochter ging hij akkoord met een huwelijk. Op 1 dalwa 1388 (21 januari 2010) bent u gehuwd. Op 5 dalwa 1388 (25 januari 2010) verliet u samen met uw echtgenote Afghanistan richting Europa omdat u als militair vreesde dat u vroeg of laat problemen zou krijgen.

U legt volgende documenten neer: een EU laissez-passer voor een vlucht van UK naar Kabul dd. 25 augustus 2009, een rijbewijs afgegeven op de 8ste van de zesde maand 1388 (30 augustus 2009), drie foto's van uzelf in legeruniform.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par.A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend en wel om volgende redenen.

Bij vergelijking tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote inzake de plaats en het verloop van uw huwelijk zijn er dermate frappante tegenstrijdigheden dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaring gehuwd te zijn in het district Firing in de provincie Baghlan. Zo zegt u dat uw echtgenote, nadat in de namiddag de "Nikah" had plaatsgevonden in haar ouderlijk huis, naar uw huis is gekomen en dat jullie daar vervolgens nog vier dagen hebben verbleven tot aan jullie vertrek uit het land (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.7 en 8). Uw vrouw daarentegen verklaart, dat zij na de "Nikah" in haar ouderlijk huis is gebleven, meer nog, zij stelt dat ze helemaal geen idee heeft waar uw huis gelegen is, of waar u geboren bent (gehoorverslag echtgenote CGVS p.9 en p.4). U verklaart dan weer dat uw dorp Murade Shahar op één uur te voet van het dorp van uw echtgenote ligt (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.7). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw echtgenote hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Verder is het eigenaardig dat u eerst verklaart dat uw vrouw in de namiddag te paard naar uw huis is gekomen, om dan uw verklaring te wijzigen en te stellen dat een dergelijke toch te paard de gewoonte is, maar dat jullie te voet zijn gegaan (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.6). Verder verklaart u dat het feest en de maaltijd met een honderdtal genodigden van beide families in uw huis plaatsvond, in Murade Shahr (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.6). Uw vrouw verklaart dan weer dat er een klein feest in haar ouderlijk huis in Damiauw was, waarbij de burens langskwamen om te

eten (gehoorverslag echtgenote CGVS p.9). Over een parallel feest in uw ouderlijk huis zegt ze niets. Hoe dan ook, haar verklaring dat ze niet weet waar u ouderlijk huis gelokaliseerd is en dat ze er nooit is geweest, staat dermate in contrast met uw verklaring, dat er kan geconcludeerd worden dat jullie niet de waarheid vertellen over de plaats en omstandigheden van jullie huwelijk.

Uit het bovenstaande volgt dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u de vader van uw echtgenote heeft leren kennen toen u in de regio Firing, Baghlan, op patrouille was als chauffeur voor ANA.

Verder is het een bijzondere vreemde gang van zaken dat haar vader zijn dochter aan u ten huwelijk gaf, een maand na sporadische ontmoetingen in zijn winkel. U was per slot van rekening een vreemde voor hem. Dat hij zijn dochter aan een onbekende man zou uithuwelijken, zonder diens familie of achtergrond te kennen, is binnen de Afghaanse context niet aannemelijk. Uw uitleg daaromtrent is nog merkwaardiger, namelijk haar vader zou zijn dochter hebben gegeven omdat u "bedreigd" werd en zijn dochter werd geviseerd door commandanten (gehoorverslag CGVS p.4 en 5). Mocht uw schoonvader zijn dochter hebben willen beschermen lijkt het zéér onwaarschijnlijk dat hij haar aan iemand zou geven die bedreigd werd, in plaats van het risico voor zijn dochter proberen te beperken. Bovendien verklaart uw echtgenote dat zij géén persoonlijke problemen had, enkel dat de regio 'in het algemeen' niet veilig is voor meisjes en vrouwen (gehoorverslag CGVS echtgenote p.9).

Er kan ook onvoldoende geloof worden gehecht aan uw beweerde profiel dat u als chauffeur zou hebben gewerkt voor het ANA. In de eerste plaats is het niet geloofwaardig dat u na twee weken opleiding van start kon gaan (gehoorverslag CGVS p.4 en 10), en daarenboven nog een graad kreeg (Zabit) met vier mensen onder u. Uit de beschikbare informatie immers blijkt dat een basisopleiding binnen het ANA minimum vijf weken in beslag neemt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U kan geen documenten neerleggen inzake uw werkzaamheden voor ANA. U stelt dat uw militaire kaart verloren is geraakt in het ziekenhuis, maar aangezien u daarna nog twee en een halve maand zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS p.10), kan toch worden verondersteld dat u een nieuwe legitimatie zou hebben gekregen. De door u neergelegde foto's in legeruniform zeggen niets over uw beweerde activiteiten voor ANA. De foto's zijn genomen in de hoek van een kamer en op uw legeruitrusting kan geen enkel insigne worden waargenomen. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden (tijd, plaats, reden, etc.) deze foto's werden genomen.

Dient ook te worden aangestipt dat u bij aankomst in België geen duidelijk zicht heeft geboden op alle asielaanvragen die u op dat ogenblik, in verschillende Europese landen, al had ingediend, en verschillende daarvan aanvankelijk heeft verzwegen. Deze vaststelling komt uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede (zie informatie DVZ, terugnameverzoeken 1e en 2e asielaanvraag, dd. 3 september 2008 en 27 mei 2009).

U legt ter staving van uw derde asielaanvraag een document neer van het UK-Home Office, dd. 25 augustus 2009, waarmee u vanuit de UK naar Afghanistan kon reizen. Het document bevat ook een aankomststempel van Kabul International Airport. Het CGVS betwist niet dat u in 2009 bent teruggekeerd naar Kabul. Echter dit document toont niet aan dat u vanuit Kabul bent verder gereisd naar Baghlan en daar uw aanstaande zou hebben ontmoet en zou zijn gehuwd. Immers, rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw activiteiten als militair in het district Firing van de provincie Baghlan, noch aan uw plotse kennismaking aldaar met uw (toekomstig) schoonvader en het huwelijk dat daaruit zou zijn voortgevloeid en in de provincie Baghlan zou hebben plaatsgevonden. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u, na uw terugkeer vanuit de UK naar Afghanistan én gedurende de vier daaropvolgende maanden dat u nog in Afghanistan zou zijn gebleven (september 2009-januari 2010), in Baghlan zou hebben vertoefd.

Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingewet worden toegekend. Zoals hierboven al aangegeven heeft u niet aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn van Baghlan of daar daadwerkelijk te hebben verbleven na uw repatriëring in augustus 2009. In uw twee vorige asielaanvragen heeft u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat u geboren bent in Kandahar, terwijl u heden stelt dat uw vader afkomstig was van Kandahar is, maar gehuwd is in Baghlan, waar u zou geboren zijn (gehoorverslag CGVS p.2-3). Dit is toch wel helemaal iets anders. In ieder geval kan er geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in die regio na uw terugkeer vanuit de UK. U geeft geen correct zicht op de plaats waar uw huwelijk heeft plaatsgevonden. Ook uw echtgenote heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn van de regio Firing (zie beslissing echtgenote). U geeft met andere woorden onvoldoende zicht op uw werkelijke (verblijfs)situatie in Afghanistan en eventuele vestigingsalternatieven waarover u kon beschikken. Op die manier verhindert u de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien úzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De EU laissez-passer geeft aan dat u op 25 augustus 2009 bent teruggekeerd naar Kabul, uw rijbewijs is geen identiteitsdocument en bovendien van beperkte waarde gezien eender welk document in Afghanistan kan verkregen worden, hetzij via corruptie, hetzij op de zwarte markt. De drie foto's van uzelf in legeruniform werden bovenstaand voldoende besproken en kunnen niet als bewijs van uw activiteiten voor ANA kunnen weerhouden.

Inzake de asielaanvraag van uw echtgenote werd eveneens besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling alsook een weigering van subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4, §2, a) of b) en 69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een bewijs van terugkeer uit het verenigd Koninkrijk naar Afghanistan, een attest van de Afghaanse ambassade waarin bevestigd wordt dat het dorp Morad Shahr wel degelijk bestaat, foto's van zijn huwelijk en internetinformatie over de veiligheidssituatie in Baghlan.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 69 van de vreemdelingenwet werd opgeheven zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij en zijn echtgenote dermate frappante onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen inzake de plaats en het verloop van hun huwelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaring gehuwd te zijn in het district Firing in de provincie Baghlan, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) het binnen de Afghaanse context niet aannemelijk is dat verzoekers schoonvader zijn dochter aan een onbekende man zou uithuwen, zonder diens familie of achtergrond te kennen en verzoekers uitleg daaromtrent, namelijk dat haar vader zijn dochter zou gegeven hebben omdat verzoeker “bedreigd” werd en zijn dochter werd gevisieerd door commandanten, nog merkwaardiger is, (iii) ook onvoldoende geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde profiel als chauffeur voor het ANA, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iv) hij bij aankomst in België geen duidelijk zicht heeft geboden op alle asielaanvragen die hij op dat ogenblik in verschillende Europese landen al had ingediend en hij verschillende daarvan aanvankelijk heeft verzwegen, wat zijn algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt, (v) hij onvoldoende zicht biedt op zijn werkelijke (verblijfs)situatie in Afghanistan en eventuele vestigingsalternatieven waarover hij kon beschikken aangezien hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van Baghlan of daar na zijn repatriëring in 2009 daadwerkelijk te hebben verbleven, hij geen correct zicht biedt op de plaats waar zijn huwelijk heeft plaatsgevonden en ook zijn echtgenote onvoldoende aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de regio Firing zodat verzoeker de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming en hem bijgevolg evenmin de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend en (vi) de door hem neergelegde documenten bovenstaande conclusies niet kunnen wijzigen daar de laissez-passer slechts aangeeft dat hij op 25 augustus 2009 vanuit het Verenigd Koninkrijk is teruggekeerd naar Kabul doch niet aantoonst dat hij vanuit Kabul verder is gereisd naar Baghlan en daar zijn aanstaande zou hebben ontmoet en zou zijn gehuwd, zijn rijbewijs geen identiteitsdocument is en bovendien van beperkte waarde is aangezien eender welk document in Afghanistan kan verkregen worden, hetzij via corruptie, hetzij op de zwarte markt en de drie foto's van verzoeker in legeruniform niet als bewijs van zijn activiteiten voor ANA kunnen worden weerhouden, zoals wordt toegelicht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel als chauffeur voor het ANA. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt: *“In de eerste plaats is het niet geloofwaardig dat u na twee weken opleiding van start kon gaan (gehoorverslag CGVS p.4 en 10), en daarenboven nog een graad kreeg (Zabit) met vier mensen onder u. Uit de beschikbare informatie immers blijkt dat een basisopleiding binnen het ANA minimum vijf weken in beslag neemt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U kan geen documenten neerleggen inzake uw werkzaamheden voor ANA. U stelt dat uw militaire kaart verloren is geraakt in het ziekenhuis, maar aangezien u daarna nog twee en een halve maand zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS p.10), kan toch worden verondersteld dat u een nieuwe legitimatie zou hebben gekregen. De door u neergelegde foto’s in legeruniform zeggen niets over uw beweerde activiteiten voor ANA. De foto’s zijn genomen in de hoek van een kamer en op uw legeruitrusting kan geen enkel insigne worden waargenomen. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden (tijd, plaats, reden, etc.) deze foto’s werden genomen.”* In voorliggend verzoekschrift wordt niet het minste verweer gevoerd tegen voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen, welke steun vinden in het administratief dossier, zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.7. Voorts stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct vast dat verzoeker en zijn echtgenote een aantal flagrant tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd inzake de plaats en het verloop van hun huwelijk. Ter verklaring van deze tegenstrijdigheden voert verzoeker aan dat hij al jaren niet meer in zijn ouderlijke woonst verbleef, zijn huwelijk op een korte tijdspanne werd geregeld, hij en zijn echtgenote elkaar op voorhand niet kenden en zijn echtgenote op dat ogenblik bovendien nog minderjarig was. Voor het feit dat zijn schoonvader zijn dochter zo maar zou uitgehuwelijkt hebben aan een vreemde, is volgens verzoeker een simpele verklaring. Zijn schoonvader wilde immers het leven van zijn dochter in veiligheid brengen. Hij vreesde ervoor dat zijn dochter zou

opgeëist worden om te huwen met een commandant, wat hij niet wilde. Met verzoeker was hij er zeker van dat hij bereid was om een behoorlijk gezinsleven te starten met zijn dochter en dat hij zelfs naar het buitenland wilde vluchten om dit in alle veiligheid te kunnen doen. Verzoeker beschikte immers over voldoende financiële middelen om samen met zijn echtgenote naar het buitenland te vluchten om aldaar een beter leven te kunnen leiden in normale en veilige omstandigheden.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker weinig plausibele verklaringen aflegt omtrent de wijze waarop zijn huwelijk werd geregeld, acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker en zijn echtgenote omtrent het verloop van hun huwelijksdag sterk uiteenlopende verklaringen afleggen. De bestreden beslissing stelt in dit verband: *“(…) Zo zegt u dat uw echtgenote, nadat in de namiddag de “Nikah” had plaatsgevonden in haar ouderlijk huis, naar uw huis is gekomen en dat jullie daar vervolgens nog vier dagen hebben verbleven tot aan jullie vertrek uit het land (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.7 en 8). Uw vrouw daarentegen verklaart, dat zij na de “Nikah” in haar ouderlijk huis is gebleven, meer nog, zij stelt dat ze helemaal geen idee heeft waar uw huis gelegen is, of waar u geboren bent (gehoorverslag echtgenote CGVS p.9 en p.4). (…) Verder verklaart u dat het feest en de maaltijd met een honderdtal genodigden van beide families in uw huis plaatsvond, in Murade Shahr (gehoorverslag CGVS 3de asielaanvraag p.6). Uw vrouw verklaart dan weer dat er een klein feest in haar ouderlijk huis in Damiauw was, waarbij de burens langskwamen om te eten (gehoorverslag echtgenote CGVS p.9). Over een parallel feest in uw ouderlijk huis zegt ze niets. Hoe dan ook, haar verklaring dat ze niet weet waar u ouderlijk huis gelokaliseerd is en dat ze er nooit is geweest, staat dermate in contrast met uw verklaring, dat er kan geconcludeerd worden dat jullie niet de waarheid vertellen over de plaats en omstandigheden van jullie huwelijk.”* Aangezien deze tegenstrijdigheden, welke op zich in voorliggend verzoekschrift niet worden betwist, betrekking hebben op het verloop van de huwelijksdag zelf, kan niet worden ingezien op welke wijze deze zouden kunnen worden verklaard door het feit dat verzoeker al jaren niet meer in zijn ouderlijke woonst verbleef, de korte tijdsperiode binnen dewelke het huwelijk werd geregeld of het feit dat hij en zijn echtgenote elkaar op voorhand niet kenden. Ook de leeftijd van verzoekers echtgenote op het ogenblik van het huwelijk kan in dit verband niet als verschoningsgrond worden aanvaard. Met een leeftijd van ruim zestien jaar was zij immers geen kind meer en beschikte zij derhalve over voldoende verstandelijke vermogens om te beseffen wat er zich afspeelt in haar eigen leefwereld en in het bijzonder tijdens haar huwelijksdag.

2.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Verzoeker meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en voert aan dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst, de veiligheidssituatie in Baghlan dient te worden beoordeeld, regio welke blijkens de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stuk 6) nog steeds wordt geteisterd door zinloos geweld waarbij mensen omkomen. Hij wijst erop dat hij reeds zijn familie verloor en hij nu zijn nieuwe gezin kost wat kost in veiligheid wil brengen. Verzoeker vervolgt dat de toestand in Afghanistan ernstig en zorgwekkend is, de leefomstandigheden er op dit moment nog steeds onmenselijk zijn en de situatie zeer gevaarlijk is. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit een reisadvies voor Afghanistan en uit een niet nader gespecificeerd rapport van Amnesty International, documenten welke evenmin aan het verzoekschrift worden gevoegd.

2.9.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn regio van herkomst daar hij hieromtrent in het kader van zijn opeenvolgende asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, hij evenmin documenten voorlegt waaruit zijn afkomst en zijn verblijfplaats na zijn repatriëring in 2009 kan blijken en hij omwille van hetgeen uiteengezet onder punt 2.7. evenmin aannemelijk maakt in Baghlan in het huwelijk te zijn getreden, toont verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk is om zich met zijn echtgenote te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Kabul. De Raad wijst in dit verband op artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De Raad benadrukt te dezen dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM, *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.9.3.1. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. *Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.*

38. *De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.*

39. *Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*

40. *Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:*

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. *Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:*

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. *Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”*

2.9.3.2. *Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.*

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.9.3.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.9.3.4. Hoewel uit de in voorliggend verzoekschrift geciteerde informatie blijkt dat de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, kan hieruit naar het oordeel van de Raad geenszins worden besloten dat er actueel sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, het reisadvies Afghanistan – dat overigens slechts gericht is aan Belgische reizigers die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten – maakt weliswaar melding van een aantal grote aanslagen in Kabul doch deze waren blijkens de informatie specifiek gericht op buitenlandse VN-medewerkers en hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven. Voorts leest de Raad dat in toenemende mate NGO's, internationale organisaties en privé-ondernemingen gevisieerd worden. Het citaat uit een rapport van Amnesty International handelt over de algemene situatie van vrouwen in Afghanistan en kan dus bezwaarlijk beschouwd worden als zijnde van toepassing op verzoeker.

De Raad verwijst in dit verband nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

2.9.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Kabul louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker immers niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in

doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Evenmin toont hij aan dat hij het risico loopt in Afghanistan een behandeling te ondergaan welke in strijd is met artikel 3 EVRM. Aangezien de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86), kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij vreest dat hij of zijn gezin in geval van terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, behandeling welke in strijd is met artikel 3 EVRM, om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden. De Raad wijst in casu op de uitspraak van het EHRM waarin het Hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 juli 2010): "*Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.*").

2.10. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing geeft de laissez-passer slechts aan dat verzoeker op 25 augustus 2009 vanuit het Verenigd Koninkrijk is teruggekeerd naar Kabul doch toont dit document niet aan dat hij vanuit Kabul verder is gereisd naar Baghlan en daar zijn aanstaande zou hebben ontmoet en zou zijn gehuwd, is zijn rijbewijs geen identiteitsdocument en heeft het bovendien een beperkte waarde aangezien blijkens de informatie gevoegd aan de verweernota van 23 januari 2012 (Subject Related Briefing "Afghanistan" – "*Corruptie en valse documenten*" van 1 oktober 2010) eender welk document in Afghanistan kan verkregen worden, hetzij via corruptie, hetzij op de zwarte markt en kunnen de drie foto's van verzoeker in legeruniform niet als bewijs van zijn activiteiten voor ANA worden weerhouden daar deze foto's blijkens de bestreden beslissing werden genomen in de hoek van een kamer en bovendien op zijn legeruitrusting geen enkele insigne kan worden waargenomen zodat het volstrekt onduidelijk is in welke omstandigheden (tijd, plaats, reden, etc.) deze foto's werden genomen, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist laat staan ontkracht.

Ook de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde stukken doen geen afbreuk aan het voorgaande. De foto's van zijn huwelijk bevatten geen plaats- noch tijdsaanduiding zodat hieruit niet kan worden afgeleid waar en wanneer het huwelijk heeft plaatsgevonden. Het attest van de Afghaanse ambassade waarin wordt bevestigd dat het dorp Morad Shahr wel degelijk bestaat en de internetinformatie over de veiligheidssituatie in Baghlan doen geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker beschikt over een intern vestigingsalternatief in Kabul.

2.11. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS